

Εκπαίδευση Επιμορφωτών Β' επιπέδου Τ.Π.Ε.

Συστάδα 7^η: Καλές Τέχνες

ΕΠΙΜΟΡΦΩΤΙΚΟ ΥΛΙΚΟ - ΕΙΔΙΚΟ ΜΕΡΟΣ

Ο κόσμος μέσα και ο κόσμος έξω από το παράθυρό μου

Σενάριο στις Καλές Τέχνες

Έκδοση 1η

Σεπτέμβριος 2018

Πράξη:

ΕΠΙΜΟΡΦΩΣΗ ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΩΝ ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΞΙΟΠΟΙΗΣΗ ΚΑΙ ΕΦΑΡΜΟΓΗ ΤΩΝ ΨΗΦΙΑΚΩΝ ΤΕΧΝΟΛΟΓΙΩΝ ΣΤΗ ΔΙΔΑΚΤΙΚΗ ΠΡΑΞΗ (ΕΠΙΜΟΡΦΩΣΗ Β' ΕΠΙΠΕΔΟΥ ΤΠΕ)

Φορείς Υλοποίησης:

Δικαιούχος φορέας:

ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟ
ΤΕΧΝΟΛΟΓΙΑΣ
ΥΠΟΛΟΓΙΣΤΩΝ & ΕΚΔΟΣΕΩΝ

Συμπράττων φορέας:

ΥΠΟΥΡΓΕΙΟ ΠΑΙΔΕΙΑΣ, ΕΡΕΥΝΑΣ ΚΑΙ ΘΡΗΣΚΕΥΜΑΤΩΝ
ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟ ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΗΣ ΠΟΛΙΤΙΚΗΣ

Ευρωπαϊκή Ένωση
Ευρωπαϊκό Κοινωνικό Ταμείο

Επιχειρησιακό Πρόγραμμα
Ανάπτυξη Ανθρώπινου Δυναμικού,
Εκπαίδευση και Διά Βίου Μάθηση

Με τη συγχρηματοδότηση της Ελλάδας και της Ευρωπαϊκής Ένωσης

ανάπτυξη - εργασία - αλληλεγγύη

Προτεινόμενο Διδακτικό Σενάριο για τον Αστερισμό της Κατοίκησης¹

Ο κόσμος μέσα και ο κόσμος έξω από το παράθυρό μου

Το εκπαιδευτικό σενάριο απευθύνεται στη δευτεροβάθμια εκπαίδευση και ειδικότερα σε μαθητές της Α΄ Λυκείου, αλλά μπορεί με κατάλληλες προσαρμογές να εφαρμοστεί και σε διαφορετικές βαθμίδες εκπαίδευσης. Είναι δυνατόν να διδαχθεί ως επέκταση των υποκεφαλαίων 7.2 Η Φωτογραφία, 7.6 Η Φωτογραφία ως τρόπος έκφρασης και 7.7 Το Φωτομοντάζ (σσ 132-139 ΕΙΚΑΣΤΙΚΑ Α΄ Λυκείου).

Υλικοτεχνική Υποδομή:

- Σύνδεση στο διαδίκτυο
- Προτζέκτορας
- Υπολογιστές με λογισμικό επεξεργασίας εικόνας (Gimp) και βίντεο (Movie Maker)
- Λευκές κόλλες Α4 για προσχέδια και σημειώσεις

Διδακτικοί στόχοι:

Οι μαθητές στο πλαίσιο του διδακτικού σεναρίου επιδιώκεται:

- Να κατανοήσουν την εικόνα ως μια από τις βασικές μορφές επικοινωνίας του αιώνα μας
- Να μάθουν να αναγνωρίζουν τους τρόπους κατασκευής μιας εικόνας.
- Να μάθουν βασικές αρχές σύνθεσης και οργάνωσης του φωτογραφικού πλάνου.
- Να εισαχθούν στις αρχές της ψηφιακής αφήγησης
- Να χρησιμοποιήσουν ψηφιακά εργαλεία για να επεξεργαστούν εικόνες ή να συνθέσουν μια ιστορία με εικόνες.
- Να χρησιμοποιήσουν δημιουργικά τα μέσα κοινωνικής δικτύωσης.

Η εκτιμώμενη διάρκεια του σεναρίου είναι 4 διδακτικές ώρες (2 δίωρα μαθήματα)

Μάθημα 1 (2 διδακτικές ώρες)

Α) Οι μαθητές παρακολουθούν από την εφαρμογή [Out of my window](#), την ιστορία της Κωνσταντινούπολης που παρουσιάζεται στο υλικό αναφοράς καθώς και επιλεγμένες φωτογραφίες από το [Home](#) (Interiors, Views, Balconies), και συζητούν αρχικά το πως εκφράζεται το θέμα της κατοίκησης μέσα από αυτές τις εικόνες, τη σύνθεση του φωτογραφικού κάδρου και τη δομή της αφήγησης στην ιστορία της Durdane.

Στη συνέχεια αναλύουν το τι σημαίνει για αυτούς κατοίκηση και περιγράφουν κάτι με ιδιαίτερη σημασία για αυτούς από το εσωτερικό του σπιτιού τους ή από το κομμάτι του κόσμου που βλέπουν έξω από το δικό τους παράθυρο.

¹ Βλέπε Παράρτημα

Β) Οι μαθητές συζητούν τον τρόπο παρουσίασης εικόνας και κειμένου στη σελίδα [Where is Home?](#) στο Instagram (μία παραγωγή των National Film Board of Canada & ARTE production).

Γ) Ο εκπαιδευτικός τους αναθέτει να τραβήξουν στο σπίτι 7 ως 10 φωτογραφίες γύρω από το θέμα που διάλεξαν και αν είναι δυνατόν να συνοψίσουν τις σκέψεις και τα συναισθήματά τους απέναντι σε αυτό σε ένα μικρό κείμενο (περίπου 200 λέξεων), τα οποία θα πρέπει να φέρουν στο επόμενο μάθημα σε ψηφιακή μορφή.

Μάθημα 2 (2 διδακτικές ώρες)

Με την βοήθεια του εκπαιδευτικού, οι μαθητές επεξεργάζονται (ατομικά ή σε δυάδες ανάλογα με τη διαθεσιμότητα των υπολογιστών) κάποιες φωτογραφίες στο Gimp από αυτές που έχουν τραβήξει, ώστε στο τέλος της ώρας ο κάθε ένας/μία να έχει συνθέσει ένα τουλάχιστον φωτομοντάζ (που μπορεί να αποτελεί συνδυασμό των δικών φωτογραφιών με ή χωρίς την προσθήκη άλλων οπτικών στοιχείων που έχει κατεβάσει από το διαδίκτυο)

Στη συνέχεια ο κάθε μαθητής δημιουργεί μια φωτοαφήγηση, βάζοντας στη σειρά τις εικόνες που έχει επεξεργαστεί και χρησιμοποιώντας τη διαδικτυακή εφαρμογή [Canva](#). Εναλλακτικά οι ιστορίες μπορούν να δημιουργηθούν σε μια online εφαρμογή παρουσιάσεων, μια εφαρμογή storytelling ή ένα πρόγραμμα επεξεργασίας βίντεο (Movie Maker) με την προσθήκη μουσικής, ήχων ή και ζωντανής αφήγησης.

Οι μαθητές μπορούν να ανεβάσουν τις ιστορίες τους στο διαδίκτυο (στο blog του σχολείου για παράδειγμα) δίνοντας σε κάθε μια έναν υπότιτλο κάτω από τον γενικό τίτλο «Κατοίκηση». Οι επιμέρους τίτλοι θα περιγράφουν το ειδικότερο αντικείμενο της κάθε ιστορίας μέσα από το οποίο ο δημιουργός έχει επιλέξει να εκφράσει το θέμα (π.χ. το ποδήλατο μου, στην άκρη της πόλης, κλ.π).

Οι μαθητές θα συζητήσουν τα αποτελέσματα της εργασίας τους σε επόμενο μάθημα.

Βιβλιογραφία- Δικτυογραφία

- 1) Bachelard G. (1958). Ποιητική του Χώρου. Αθήνα (1982) Εκδ. Χατζηνικολή
- 2) Bivens, B. (2012). The Fringe: Theater Gates and the Politics of Staying. BURNAWAY: <https://burnaway.org/feature/the-fringe-theater-gates-and-the-politics-of-staying/>
- 3) GATES THEATER:
 - *Dorchester Projects*: [Archive House](https://rebuild-foundation.org/site/listening-house/), <https://rebuild-foundation.org/site/listening-house/> Listening House
 - [12 Ballads For Huguenot House](#)
 - [TED TALKS- How to revive a neighborhood](#)
- 4) Huff, D. (2013). THE SPACE IS THE PLACE: Theater Gates , Rick Lowe and Site-Sensitive Art Interventions. Thesis
- 5) National Film Board of Canada:
 - [HIGHRISE project](#)
 - [HOME](#)
 - [Out of my window](#)
 - [Where is home-](#)
- 6) Santiago. B., M. (2009). ALMAS LATENTES:
<https://www.begomsantiago.com/ALMAS-LATENTES>
<https://vimeo.com/9423881>
- 7) Samborska, P. (2016). THE ART OF STAYING: THEATER GATES AND THE REBUILD FOUNDATION. A Thesis Presented to the FACULTY OF THE USC ROSKI SCHOOL OF ART AND DESIGN UNIVERSITY OF SOUTHERN CALIFORNIA
- 8) Schulz, C.,N. (1980). Το Πνεύμα του Τόπου. ΑΘΗΝΑ, 2009: Πανεπιστημιακές εκδόσεις Ε.Μ.Π.
- 9) Τερζόγλου, Ν.,Ι., Η έννοια της κατοικίας: Οίκος και Οικία. Περιοδικό του ΣΑΔΑΣ-ΠΕΑ | τεύχος 68 – περίοδος Β | Μάρτιος/Απρίλιος 2008.
- 10) Vidler, A. (1992). The Architectural Uncanny. fen-om Theory: <http://www.fen-om.com/theory/>
- 11) Vitruvius (1914). The Ten Books On Architecture. London: Harvard University Press.

Παράρτημα

1. Εισαγωγή

Η ψυχή μας είναι όπως μια κατοικία. Με το να θυμόμαστε σπίτια και κάμαρες μαθαίνουμε να κατοικούμε μέσα στον εαυτό μας.

G. Bachelard

1.1. Οίκος- οικία -κατοίκηση

Οίκησης, ή (οικέω): η πράξις του κατοικείν ή ενοικείν - τόπος προς διαμονήν, διαμονή, κατοικία, οικία.

Οικία, ή οικίη (ιων): κατοικία, οικοδόμημα.

Οίκος, οικοκυρίο: οι εν τη οικία οικούντες, τα μέλη της οικογένειας, η οικογένεια

(Λεξικόν της Αρχαίας Ελληνικής Γλώσσης, Ιωάννου Σταματάκου)

Η λέξη οίκος, προέρχεται από τη λατινική *vicus, vicinus*, που σημαίνει πλησίον, γειτονικό, οικείο. Συνδέεται με την εστία που συμβολίζει την μονιμότητα και τη σταθερότητα, αλλά και με την οργάνωση της ζωής των ανθρώπων γύρω από ένα κέντρο. Έτσι η έννοια της κατοίκησης ή η *πράξις του κατοικείν* αναφέρεται στην διάρθρωση ενός χώρου που συμπεριλαμβάνει ένα σύνολο ανθρώπων και τις μεταξύ τους σχέσεις. Ο Τερζόγλου (2008) διαχωρίζει την "αφηρημένη ιδεατή έννοια του οίκου", που "αναφέρεται στον χώρο οίκησης, της οικογένειας, τη γενική προϋπόθεση συνύπαρξης των οικογενειών σε μια πόλη, και τη δομή των κοινωνικών σχέσεων μεταξύ των ανθρώπων που κατοικούν", από "την συγκεκριμένη έννοια της οικίας που σημαίνει το υλικό κτίσμα, το πραγματικό κτίριο, την κατασκευασμένη οικοδομή" (Τερζόγλου, 2008). Η οικία είναι αυτό που στεγάζει τον οίκο αλλά και τον προϋποθέτει, είναι η υλική δομή ενός κοινού αύλου τόπου που συντίθεται από νοήματα, και αξίες... ένα είδος περιβλήματος που σύμφωνα με τον Walter Benjamin, διαφυλάσσει το ίχνος του ανθρώπου... Η οικία είναι τελικά, η πραγματοποίηση της ιδέας της κατοίκησης.

Ο Χάιντεγκερ δίνει τον ακόλουθη διατύπωση για την κατοίκηση:

«Ο τρόπος με τον οποίο είσαι και είμαι, ο τρόπος με τον οποίο εμείς οι άνθρωποι είμαστε πάνω στη γη, είναι η κατοίκηση...»

Κατοικώ, διαμένω εν ειρήνη, σημαίνει επιστρέφω στον εαυτό μου ελεύθερος μέσα σε μια προστατευμένη σφαίρα. Βασικός χαρακτήρας της κατοίκησης είναι η παραχώρηση και η διατήρηση αυτής της ελευθερίας

(C. N. Schulz, «Το Πνεύμα του Τόπου», 1980).

Στο «Το Πνεύμα του Τόπου», ο C. N. Schulz (1980) αναφέρει ακόμα:

«Τα κτίσματα συλλέγουν τον κόσμο μέσα σε συγκεκριμένα όρια. Συνδέουν τη γη με τον ουρανό και το εσωτερικό με το εξωτερικό. Όταν ο άνθρωπος καθίσταται ικανός να κατοικήσει, ο κόσμος όλος γίνεται ένα «εσωτερικό».

(C. N. Schulz, «Το Πνεύμα του Τόπου», 1980)

Ορμώμενος από την περιγραφή του C. Jung, ενός κτιρίου που αποκαλύπτει μέσα από τα υλικά του διαφορετικές πτυχές και χρονικές περιόδους της ανθρώπινης ιστορίας, ο Gaston Bachelard μας καλεί να εκλάβουμε το σπίτι ως ένα εργαλείο για την ανάλυση της ανθρώπινης ψυχής. «Όχι μόνο οι αναμνήσεις μας αλλά και τα πράγματα που έχουμε ξεχάσει στεγάζονται εδώ. Η ψυχή μας είναι ένα καταφύγιο. Και με το να ανακαλούμε στη μνήμη μας σπίτια και δωμάτια μαθαίνουμε να κατοικούμε μέσα στους εαυτούς μας. Τώρα όλα είναι ξεκάθαρα, οι εικόνες του σπιτιού κινούνται και προς τις δύο κατευθύνσεις: τα σπίτια είναι τόσο μέσα μας όσο εμείς είμαστε μέσα σε αυτά...» (Bachelard, 1958, p.36)

2. Η τέχνη του “κατοικείν”

Κατοικώ σημαίνει συμμετέχω σε μία κοινωνική ζωή, σε μία κοινότητα, χωριό ή πόλη
Henri Lefebvre

“Αυτό είναι το σπίτι του Θεού, μοναχικό, εγκαταλελειμμένο, ελκυστικό, εκλεπτυσμένο, που ικετεύει να το τιμήσουμε...”

Με αυτά τα λόγια περιγράφει ο Theaster Gates το έργο του “12 μπαλάντες για το σπίτι Huguenot” (2012) στο Kassel της Γερμανίας, ένα από τα πιο πολυσυζητημένα έργα της documenta 13. Πρόκειται για την αναστήλωση και επανακατοίκηση του Huguenottenhaus, ενός ιστορικού εγκαταλελειμμένου κτιρίου στο κέντρο της πόλης. Ο Gates μετέφερε και χρησιμοποίησε υλικά από εγκαταλελειμμένα κτίρια στο Σικάγο, ως μέρος μιας καλλιτεχνικής πρακτικής αναβίωσης υποβαθμισμένων χώρων (Dorchester Projects), που ο ίδιος αποκαλεί “*τέχνη του κατοικείν*”, και συνίσταται στη ενεργό συμμετοχή στο τρόπο λειτουργίας μιας γειτονιάς και τη συμβολή στη βελτίωση των συνθηκών διαβίωσης σε αυτήν (Samborska, 2016).

Οι επισκέπτες του Huguenottenhaus, ανεβοκατεβαίνουν αυτοσχέδιες σκάλες και περιπλανιούνται σε διαδρόμους που οδηγούν σε διαφορετικά αναδιαμορφωμένα δωμάτια όπου συναντούν ένα bricolage από “απομεινάρια”, καλλιτεχνικά σχεδιασμένα έπιπλα φτιαγμένα από υπολείμματα άλλων κατασκευών, προσωρινές κουζίνες και χώρους ύπνου, βιντεοεγκαταστάσεις, αρχιτεκτονικά σχέδια και σκίτσα από την εξελισσόμενη αποκατάσταση. Πέρα από εκθεσιακός χώρος και καθαυτό έργο τέχνης το κτίριο λειτουργεί ως πολιτιστικό κέντρο, όπου καθ’ όλη τη διάρκεια της documenta 13 οργανώνονται δημόσιες συζητήσεις, γεύματα, και μουσικές παραστάσεις των Black Monks, αλλά και ως προσωρινός τόπος κατοικίας, του Gates, των “*άνεργων*” εργατών που εργάζονται για την αποκατάσταση, και άλλων καλεσμένων.

Με αυτόν τον τρόπο ο καλλιτέχνης μετατρέπει την κατοίκηση σε αισθητική και πολιτική πράξη, μια πράξη που ακουμπά το συναίσθημα του θεατή. Σύμφωνα με την Huff, οι χώροι των Dorchester Projects (The Archive House, The Listening House, κ.α.) ελκυστικοί μέσα από την οικειότητα που αποπνέει η δομή τους, ανακαλούν προσωπικές αναμνήσεις ιδέες και εννοιολογήσεις σπιτιών. Είναι σπίτια με την έννοια που τους προσδίνει ο Bachelard: ασφαλείς προσωπικοί εσωτερικοί τόποι ονειροπόλησης και εναπόθεσης αναμνήσεων (Huff,).

Εικόνα 1. Installation view, 12 Ballads For Huguenot House, dOCUMENTA (13), Kassel, Germany, 2012.

Εικόνα 2. 12 Ballads For Huguenot House

Εικόνα 3. Dorchester Projects

3. Ονειρικές κατοικήσεις

Τα σπίτια μέσα στα οποία έχουμε ζήσει ονειροπολώντας, ανασυστήνονται σε μια νέα ονειροπόληση. Και επειδή έχουν ξαναβιωθεί σαν ονειροπολήσεις οι αναμνήσεις των παλιών μας σπιτιών, αυτά παραμένουν μέσα μας για πάντα.

G. Bachelard

Σήμερα, στη μετα-νεωτερικιστική εποχή, ένα σύνολο οπτικοακουστικών φαινομένων που παράγονται με τη χρήση εξελιγμένης τεχνολογίας μεταβάλλει την αίσθηση του χώρου, προσθέτοντας, μεταξύ άλλων, και νέες νοηματοδοτήσεις στην κατοίκηση. Μέσα από τις τεράστιες οθόνες, τις εγκατεστημένες στα κέντρα των μεγαλουπόλεων, που προβάλλουν εικόνες μιας παγκόσμιας καταναλωτικής κουλτούρας συστήνεται ένα ανομοιογενές μεταβλητό τοπίο στο οποίο δεν υπάρχει χώρος για τη δημιουργία προσωπικών αφηγήσεων που συνθέτουν την αίσθηση μιας κατοίκησης. Από την άλλη πλευρά, με τη βοήθεια της Τέχνης, ολόκληρα κτήρια μπορούν να αλλάξουν μορφή, ενσωματώνοντας στις προσόψεις τους εικόνες, ήχους, γραφικά και βίντεο που αφηγούνται ιστορίες για τα ίδια και τους ενοίκους τους. Έτσι η τέχνη με τη βοήθεια της τεχνολογίας δημιουργεί έναν «ενδιάμεσο» χώρο, το λεγόμενο «σχεσιακό» (relational space), ή χώρο «επαυξημένης πραγματικότητας» (augmented reality), που διαμορφώνεται από την κίνηση και τις αντιδράσεις του κοινού όπου, οι εικόνες, στατικές ή μεταβαλλόμενες, των κτιριακών προσόψεων εκλαμβάνονται σαν μια συλλογή από σύμβολα που συνθέτει με κάποιο τρόπο ο θεατής για να αφηγηθεί προσωπικές ιστορίες για την πόλη και ακόμη...τα ίδια τα κτίρια μπορούν να θυμούνται ή να ονειρεύονται.

3.1. Κτίρια που ονειρεύονται

Το 555 KUBIK, '[How it would be if a house was dreaming](#)' είναι μια αρχιτεκτονική προβολή πάνω στην πρόσοψη του Hamburg Kunsthalle, του μουσείου μοντέρνας Τέχνης στο Αμβούργο, αποτέλεσμα της συνεργασίας του [Daniel Rossa](#) και των [Urbanscreen](#).

Στην προβολή εμφανίζονται δυο γιγαντιαία χέρια να αποδομούν την πρόσοψη του Μουσείου, αναζητώντας μια απάντηση στο ερώτημα: "πως θα ήταν αν ένα σπίτι ονειρευόταν". Η ενεργοποίηση αυτή του κτιρίου μέσα από τη κίνηση και τα γραφικά διαπερνά την εσωτερική του δομή και αποκαλύπτει με τους δικούς του όρους τις διαφορετικές ερμηνείες για τον σχεδιασμό, τη γεωμετρία και την αισθητική του. Είναι σαν να ονειρεύεται το ίδιο το κτίριο τις διαφορετικές εκφάνσεις του εαυτού του.

3.2. Οι αναμνήσεις των σπιτιών

Η γαλικιανή εικαστικός Bego M. Santiago, και η κολεκτίβα καλλιτεχνών Niño Viejo" ("Old Boy") είναι οι δημιουργοί του project [ALMAS LATENDES](#) (Madrid. *LA NOCHE EN BLANCO 18th September 2009*). Το έργο χρησιμοποιεί την πόλη ως ένα οπτικοακουστικό σχήμα για έναν κριτικό σχολιασμό της άναρχης ανοικοδόμησης στην Ισπανία τα τελευταία 40 χρόνια, αποτέλεσμα της οικονομικής ανάπτυξης, της αυξημένης ζήτησης της αγοράς κατοικίας και της ανεξέλεγκτης δράσης των εργολάβων. Οι συνθήκες και οι πρακτικές αυτές δημιούργησαν ανοίγματα στο αστικό τοπίο και προέκυψε μια σειρά τοποθεσιών που φέρουν τα ίχνη των κατεδαφισμένων σπιτιών πάνω στους τοίχους των κτιρίων με τα οποία συνόρευαν, όπου οι θέσεις των δωματίων είναι ακόμα ορατές. Η Santiago προβάλλει πάνω σε αυτούς τους τοίχους σκηνές κατοίκησης προκαλώντας μας να αναρωτηθούμε για το ποιοι

έμεναν εκεί, τις ιστορίες, τις αναμνήσεις τους, τα συναισθήματα τους και δημιουργώντας περάσματα από το ιδιωτικό στο δημόσιο και από το παρελθόν στο παρόν. Το project παρέχει ένα οπτικό εργαλείο για την αποκάλυψη των διαφορετικών επιπέδων της κατοίκησης και καθιστά το σπίτι έναν καθρέφτη αναμνήσεων (<https://vimeo.com/9423881>).

Εικόνα 4. 555 KUBIK, 'How it would be if a house was dreaming', Urbanscreen

Εικόνα 5. ALMAS LATENDES, Bego M. Santiago

4. Ο Κόσμος από ψηλά... Κατοικώντας έναν ουρανοξύστη

HIGHRISE project

Το [HIGHRISE](#) είναι ένα διαδραστικό συμμετοχικό ντοκιμαντέρ, του National Film Board of Canada, σκηνοθετημένο από την Katerina Cizek, που διερευνά την κάθετη κατοίκηση σε διάφορες περιοχές του πλανήτη. Από το ξεκίνημα του το 2009, αποτελεί ένα πειραματικό project, που συμπεριλαμβάνει πολυμεσικές παραγωγές, διαδραστικές εφαρμογές, εφαρμογές για κινητά, ζωντανές παρουσιάσεις, εγκαταστάσεις και φιλμ. Συνολικά το project σχηματοποιεί και πραγματώνει ένα όραμα: να οδηγήσει την κοινωνική αλλαγή, πέρα από να την καταγράψει, ανακαλύπτοντας εκ νέου τι σημαίνει να είσαι αστικό "είδος", τον 21 ο αι.

Μέρος του Highrise Project, το [Out of my window](#), είναι μια διαδραστική διαδρομή 360° στους ουρανοξύστες 13 χωρών, μέσα από έναν εικονικό ουρανοξύστη, κάθε πάτωμα του οποίου φιλοξενεί μια διαφορετική πόλη. Δεκατρείς πόλεις, 49 ιστορίες, σε 13 γλώσσες αποκαλύπτουν πτυχές της ζωής και διαφορετικές θεάσεις του κόσμου πίσω από τα παράθυρα. Οι ουρανοξύστες, συμπαγή ψηλά μπλόγκ κατοικιών από μπετόν και γυαλί, μοιάζουν όλοι ίδιοι εξωτερικά. Αυτοί που κατοικούν όμως μέσα τους, επενδύουν την ύλη με νοήματα καθώς δημιουργούν κοινότητες και τέχνη.

Στην Κωνσταντινούπολη η Durdane, μια ένοικος ουρανοξύστη, περιγράφει πως οι κατοικίες, από αυτοσχέδια μονώροφα κτίσματα σε κατειλημμένα εδάφη, άρχισαν να μεταμορφώνονται σε πολώροφες κατασκευές τη δεκαετία του 80, που οι οικογένειες έχτιζαν μόνες τους όροφο με όροφο, πως όταν αγόρασε το δικό της σπίτι το πάτωμα ήταν σκέτο τσιμέντο κι έπρεπε να προσθέσει μόνη της τα παράθυρα, τη σκάλα και τη στέγη και πως οι κορυφές των κτιρίων παραμένουν ατελείωτες περιμένοντας τους επόμενους που θα προσθέσουν άλλον έναν όροφο.

Μιλά για την αγαπημένο της σημείο, το εξώσκαλο του σπιτιού όπου, όπως παλιά στο χωριό της, συνεχίζει να είναι σημαντικό γιατί εκεί δέχεται τις γειτόνισσες για τον απογευματινό τους καφέ ή το τσάι, για τον γιο της που ζει στη Γερμανία κι έπρεπε να τον αποχωριστεί από τα 10 του, τα αδέρφια, για τους γονείς της που έφυγαν με αεροπλάνο και δεν ξαναγύρισαν παρά μόνο νεκροί πάλι με αεροπλάνο. Όλες αυτές οι σύντομες ιστορίες ζωντανεύουν μέσα από ένα κολλάζ φωτογραφιών, που συνθέτουν μια κυκλική περιήγηση από το εσωτερικό του σπιτιού στον χώρο "έξω από το παράθυρο".

Το **Out of my window** περιλαμβάνει ακόμα εκπαιδευτικό υλικό με οδηγίες για τη διδασκαλία της φωτογραφικής σύνθεσης στο πλαίσιο της ψηφιακής αφήγησης και διαθεματικές δραστηριότητες με θέμα την κατοίκηση (βλ. πρόσθετο υλικό).

Το [Home](#), το 4ο κεφάλαιο του ντοκιμαντέρ "[A Short History of the Highrise](#)", συντίθεται από φωτογραφίες και κείμενα των αναγνωστών των New York Times, που περιγράφουν την κατοίκηση. Οι εικόνες εδώ χωρίζονται σε επί μέρους κατηγορίες: μπαλκόνια- παιδιά εσωτερικά- εξωτερικά –κατοικίδια – απόψεις – ιστορία- καταγίδες –ομίχλη, νύχτα, κλ.π.

Εικόνες 6,7 και 8. Out of my Window

5. Τι τρέχει; μια εικονική θεατρική παράσταση για την κατοίκηση

Το [WHAT IS UP?](#), μια ακόμα παραγωγή των URBANSCREEN, είναι ένα ψηφιακό θεατρικό έργο που δημιουργήθηκε για να προβληθεί στην πρόσοψη μιας συγκεκριμένης τυπικής Ολλανδικής κατοικίας στη πόλη Enschede. Το έργο εξετάζει τη σχέση ανάμεσα στο δημόσιο και το ιδιωτικό, ανάμεσα στα καθορισμένα από το περιβάλλον διαβίωσης όρια και τα όρια του μοναδικού ατομικού μας ψυχικού χώρου:

Ο πρωταγωνιστής (Constantin Georgescu), ένας νεαρός άντρας επιστρέφει στο σπίτι του, που βρίσκεται σε έναν σκοτεινό δρόμο. Εισέρχεται στην ιδιωτική του περιοχή με σκοπό να αποσυρθεί από τον εξωτερικό κόσμο, όταν κάτω από μια σουρεαλιστική συνθήκη ολόκληρο το σπίτι μεταμορφώνεται σε ένα τρισδιάστατο δωμάτιο που φιλοξενεί ένα ανθρώπινο πλάσμα τεραστίων διαστάσεων. Οι συμβατικοί νόμοι της φυσικής φαίνεται να καταργούνται, ενώ συνδέονται παράξενα με την διανοητική κατάσταση του ήρωα, ο οποίος βιώνει ξαφνικές αλλαγές στη βαρύτητα ή μυστηριώδεις τροποποιήσεις των τοίχων. Η πρόσοψη γίνεται τότε η διεπαφή της πιο βαθιάς ιδιωτικότητας που προβάλλει στο κοινό μια ενδόμυχη θέαση της εσωτερικής ζωής του πρωταγωνιστή.

Εικόνα 9. URBANSCREEN, WHAT IS UP?